

ledes som Bestemmelsen nu er affattet, har det i Almindelighed viist sig, at Fallenten er i Stand til at vælge Kurator i Boet. Det maa dog siges, at det ikke har været Mening, og det er i sig selv ogsaa ufornuftigt og urigtigt, at en Debitor, som er insolvent og altsaa nødt til at opgive sit Bo som fallit, fremdeles skal kunne udøve det Herredømme over Boet, som er en Følge af, at han er den, der har den væsentligste Stemme med Hensyn til Afgjørelsen af, hvem der skal være Kurator. Men det er jo ganske simpelt, at en Fallent virkelig er i Stand dertil, idet han nemlig strax kan opgive en Mængde mindre Kreditorer, f. Ex. Tjenestefolk, Dagleiere, smaa Haandværkere, og ved Hjælp af dem kunne med største Lethed de overstemmes, der have den allerstørste Interesse i Boet, og hvis Fordringers Mangel paa Fyldestgjørelse har medført Falliten. Det er dette, som i Virkeligheden meget ofte har viist sig at være Tilfældet, og det er det, som synes mig med Nødvendighed maa føre til, at man maa ønske en Forandring deri. Særligt skal jeg kun med Hensyn til en Indvending, som samme ærede Landssthingsmand gjorde mod den nu foreslaaede Bestemmelse, gjøre opmærksom paa, at det, der nu foreslaas, er ikke, at Fordringernes Størrelse alene skal være det ene Afgjørende; der fordres jo en Mærked af Stemmer, som baade efter Tal og Vægt svarer til Flertallet af de udsønde Fordringshaveres Krav.

Schlegel: Det, som har givet den nærmeste Anledning til det foreliggende Lovforslag, er, at der skal paa mange Steder være foregaaet en uheldig Sagen blandt Sagsførerne efter at blive Kuratorer. Det er jo klart, at den mere dygtige, hæderlige og ansete Sagsfører ønsker ikke at deltage i en saadan Sagen. Det bliver derfor de mindre vel Ansete, der komme til at være Hovedmændene for det. Under disse Forhold bliver det altsaa let Tilfældet, at Kurator bliver valgt mellem de mindst gode Kræfter. Det er for det Første en Ulempe for Boernes Bestyrelse, men dernæst giver det Anledning til en uheldig Tone i Sagsførerstanden, der ødelægger denne, og da Sagsførerstanden er til for det Heles Skyld, vil det erkendes, at det maa være pæntligt for Alle, at den er saa dygtig og hæderlig som mulig, og at vi altsaa bør bortrydde de Hindringer, der ere til Stede. Det blev fremhævet af den ærede Taler fra Hifted (Lomborg), at det var en Forurettelse mod de smaa Kreditorer, hvis vi gjøre den Forandring, her er foreslaaet. Jeg tror, den ærede Landssthingsmand vil erkende, at det er et almindeligt Princip i Konkursloven, at Boernes Behandling afhænger af Kreditorerne, ikke blot efter deres Tal, men ogsaa efter Fordringernes Størrelse, efter den Vægt, de have, og at det er naturligt, at dette Princip er gennemført. Det er gennemført helt igjennem, hvor det kunde ske; kun med Hensyn

til Kuratorvalget har man undladt at gennemføre det, fordi man den Gang nærede Betænkelse ved at statuere det, idet man troede, at det var vanskeligt ved Boets første Foretagelse at tage en afgjørende Bestemmelse om Fordringernes Størrelse; men da det nu efter Erfaringerne i det praktiske Liv ikke vil vise sig vanskeligt at træffe afgjørende Bestemmelser derom, er der ikke Grund til at fastholde denne Undtagelse lige overfor det, som fra alle Sider erkendes at være rigtigt. Med Hensyn til en særlig Ulempe, der fremkommer, skal jeg tillader mig at tilføje, at de smaa Kreditorer ikke, som det ærede Medlem fremhævede, ere saa særlig interesserede i samme Forhold efter deres Fordringers Lidenhed som de store efter deres Fordringers Størrelse. Lærtimod de smaa Kreditorer have ofte en hel forsvindende Interesse; ikke blot fordi Fordringerne ere smaa, men fordi de som oftest ere privilegerede og altsaa forlods blive betalte, hvorledes Boets Bestyrelse end er. Derfor har Ingen saa ringe Interesse i Boets Bestyrelse som netop disse smaa Kreditorer; Undtagelser kunne naturligvis forekomme. Naar man altsaa lægger den afgjørende Vægt i nogle Kreditors Hænder, som have slet ingen eller en ganske forsvindende Interesse i Boets Bestyrelse, kommer man ganske vist til et høist uheldigt Resultat, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at Lovforslaget maa anbefales høilig til Vedtagelse.

Justitsministeren (Melleman): Jeg tror ikke, at der ved Spørgsmaal af denne Art er nogen Grund til at fremhæve eller komme ind paa Analogier for, hvad man anser for at være i politisk Henseende folkeligt osv. Naar Talen er om at behandle Konkursboer, er det ganske simpelt pekuniære Interesser; der er Spørgsmaal om, og slet ikke om videre. Sagen dreier sig kun derom, at nogle Folk ere i en saa uheldig Forfatning at have Penge tilgode hos en Mand, der er insolvent. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes Forholdet der skal ordnes, mener jeg at man selv i de mest folkelige Stater, selv i Republikker, vistnok ikke tager noget som helst Hensyn til de Grundsætninger, der lægges til Grund for den almindelige Valgret eller deslige politiske Spørgsmaal. Det gjør heller ikke Konkursloven, thi det er kun i det ene Punkt, nemlig Kuratorvalget, at denne særegne Regel gælder, men med Hensyn til alle andre Beslutninger, der skulle tages i Konkursboer og paa Skiftesamlinger, skal der tages Hensyn ikke blot til Fordringernes Antal men endogsaa til deres Vægt og endogsaa væsentlig Hensyn til deres Vægt. Den Gang, man satte denne Bestemmelse ind i Konkursloven, tror jeg rigtignok, at man ikke i mindste Maade tænkte paa, at det var Noget, der skulle hænge sammen med Spørgsmaalet om, hvad der var folkeligt eller ikke-folkeligt etc. i politisk Henseende. Man